

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

ÄLÄ PELKÄÄ

Älä pelkää tuomiota heidän
lempä he tunne ei,
pappi heidät toisillensa antoi,
lempi ei.

Älä pelkää tuomiota heidän,
onnea he tunne ei,
heidät kullaa, lihan himo
elon liittohonsa vei.

Älä huoli ivastansa heidän,
alhaan mielen tapa tuo,
oman kehnon sydämens peitte-
heksi
ivan huulillensa soo.

Älä pelkää, puhtahasti lemmi,
onnea he estä ei,
siksi kateuden kulta heillä
kun lempi meidät onneen vei.
M. U.

MUISTELMA

Siitä on kulunut jo monta pit-
kää vuotta, kun lähdin synnyin-
maastani. Olin silloin vasta seit-
senvuotias ja siksi ovat muistoni
niukat sieltä. Mutta sen
muistan hyvin kun tulin äitini
kanssa Canadaan isäni home-
stead-kämpälle. Se oli syksy-
pimeällä tuossa yhden aikana
yllä. Vaikean matkan perästä
tuntui ikäänkuin hyvältä jäällä
kotimökökin, joka sittemmin on
käynyt niin rakkaaksi meille.

Olen vieläkin näkevinäni ne
kyyneleet, joita rakas äitini sen
talven aikana vuodatti. Isän täy-
tyi lähteä muualta leipää an-
saitsemaan ja meidän oli jääminen
kahden sydänmaalle. Silloin
en ymmärtänyt mitä on elämän
kovuus. Vierä vuosia, velka li-
säntyi kodissani ja aina tuli va-
hinkoja. Hevoset, jotka isä sai
velaksi hankittua, kuolivat. Toi-
vottiin, että syksy toisi runsaan
sadan, mutta rakeet löivät pelot
mustalle mullalle. Silloin oli
isäni murtua. Perhe oli lisäänt-
ynyt neljällä pienokaisella, vaan
leipä oli mennyt. Isän oli silloin
taas heittäminen koti ja
mentävä kauas pois työn etsin-
tään. Koti ja me lapset jäimme
heikon äidin hoiviin.

Isäni viipyi poissa useamman
vuoden ja hän oninut jokuakin.
Hän on nyt koko hyvin toi-
meentuleva farmari.

Tästä kai voin alkaa oman e-
lämäni tragedian. Kuten jo näi-
te, kasvoin minä puutteessa ja
olin pakotettu jo pienestä teke-
mään kovasti työtä. Luonnolli-
sesti en saanut kylliksi vaatetta
ja muita tarve-esineitä kodissa
ollen, ja lähdin, huolimatta van-
hempain kiellostä, toivorikkaana
maailmalle.

Pettynyt olen. Orjan elämä ei
ole hauskaa, vaikka nuori mieli
sen voi siksi toivoa. Minä, kun-
ten muutkin neitokset, uneksuin
oman kodin onnesta. Satutin ys-
tävän itselleni ja me aloimme
kodin perustamisen kaukana sy-
dänmaalla, kaukana sukulaissi-
tamme ja lapsuuden leikkitoive-

reista.

Kuusi vuotta olen jo vartioi-
nut pientä pesäämme ja rakas on
lietemme loimu minulle, mutta
se meidän kaikkien yhteinen vi-
hollinen köyhyys, se tahtoo vä-
kistenkin sekottaa elämämme.
Olemme onnistuneet olemaan ve-
loista vapaana ja yhteisymmär-
rys antaa voimaa ja rohkeutta
eteenpäin yrittämään.

Kasvatustyössä sitä enemmän
kysytään. Se on minulle rakkain
ja raskain tehtävä. Tunnen itseni
niin kykenemättömäksi siihen.

Tahtoisin saada lapsistani
luokkatietoisia taistelijoita, jotka
voisivat käyttää tiedon aseita
riistojärjestelmää vastaan.
Terveiksi heidät myös tahtoisin.
Mutta minä en voi tehdä lapsista
niitä, mitä tahtoisin. Tuskin
osannen kyllin paljoa toivoakaan.
Käykäämme käsikädessä paran-
tamaan tätäkin asiaa. Neuvoa
nyt jo voimme toisiamme.

L. S.

TOINI TUULENSUU

(Jatk.)

"Kuulipa taaskin uusia."

"Siellä on ollut Joulun tienoi-
sa semmoiset juhlat, että ei näin
main tuskin milloinkaan sem-
moisia nähty. Oli vieraita pal-
jon ja hienoja vieraita! Niin oli
paljon, kun suojat vain veti.
Siellä niitä on kestinkejä!"

"Jopa olivat saaneet lukkari-
pojanikin taas joukkoonsa. Tyt-
tären kanssa oli enimmäin seur-
ustellut."

"Jopa Saimi on puolilla. —
Kovin kuuluu olevankin sen pe-
raän."

"Eihän tuo suuri ihme ole,
vaikka niin onkin. Kovin on
kannis ja kelpo poika. Ihän
muistuttaa rovastia!"

"Rikaskin se kuuluu olevan
tuo lukkari, vaikka ei sitä silloin
tiedetty, kun hän tänne tuli.
Paljon on perinyt sukulaisil-
taan..."

Toimia vähän kiusasi tuo Reet-
tan alinomainen löpöttely, mut-
ta silti oli hän nyt hyvillään, kun
sai kuulla Saimin tohuista.

"Oh! Vai jo vihdoinkin tart-
tuu."

Häntä niin liikutti, siksi hän
poistui nopeasti askareilleen, et-
tei Reeta mitään huomaisi.

"Tuntuu Reetalla olevan tark-
ka silmä."

VIII. Luku.

Tukkityöt ympärillä olivat
täydessä käynnissä.

Kehuttiin hyvää aikaa. Pui-
ta kaadettiin, kolottiin ja ajeti-
tiin valtapätköille.

Rahaa oli joka miehillä. Hyvä
työnsaanti ja palkat hyvänpuo-
leiset.

Miehiä tuli kauempaakin työn
etsintään. Kaikki saivat ansio-
ta; siitä ei ollut nyt prutetta.

Se vain oli suurin hankaluu-
sista kukin kortteeripaikan löy-

si, sopivalta paikalta, sopivan
matkan päästä työmaalta.

Oli niitä tunkevia Toimin äidin
mökkiin, mutta eivät he halun-
neet piitä vastuksikseen ottaa,
outoja kulkurimiehiä.

Eräänä päivänä sai Toini kir-
jeen naapuripitäjästä, eräältä
tuntemattomalta sukulaiselta, joka
kyseli paikkakunnan työoloista.
Pyysi niistä pikaista tietoa,
sillä hänellä oli aikomus tulla
seudulle työntekijäksi, kun oli
kuullut olevan hyvät ansiot mie-
hillä tukkihommissa.

Tuo sukulainen, serkun serk-
ku, mikäähän nyt oli, halusi sitä-
paitsi tulla katsomaan, miten
siellä äiti tyttäreineen eteenpäin
päisi, kun hän oli kuullut, että
isä oli kuollut joitakin vuosia
sitten...

Toinin äiti kehotti kirjoitta-
maan vastauksen ja käski tule-
maan, jos haluaa, sillä olihan sitä
työtä saatavana hänellekin, jos
sitä etsi.

"Voisihan he tuon yhden mie-
hen asumaankin ottaa, kun nyt
sattui olemaan sukulainen, vaika-
kapa olikin tuntematon."

"Menisihän se siinä. Toimille
siitä kyllä työ vain lisääntyi...
Ainahan sitä vieraasta ihmisestä
huolta ja vastusta on."

Toini kirjoitti vastauksen. —
Ei ottanut kauan, kun sieltä tuli
jo kirjeenlähettäjä itsekin.

Tulokas oli reipas, roveva nuori-
mies, maltillinen, sävysä ja hy-
vin varma olemossaan.

Ei mikään kulkijaajän tapai-
nen rivo reuhake, kuten useim-
mat kortteerin etsijät Toimin
mielesfä olivat.

Toinin äiti kovin ihastui ja
toivotti miehen tervetulleeksi.

Utelu asiati heti tietoonsa, sen
minkä ehti.

"Vai sillä tavalla, vai nuori-
mies vielä? Ettei nyt vielä eh-
tynyt naimisiin... Eihän tuota
täällä olla vielä paljon ikääkään.
Ei ainakaan siltä näytä. Ei kuiten-
kaan paljon yli puolivälistä
kolmeakymmentä."

"Mikä se olikaan taas äitime,
kun en muista. Ukkovainaja
niistä sukulaisistaan kyllä usein
puhui, mutta eihän niitä vanha
ihminen niin säntilleen muista."

"Etten minä häntä lie nähnyt-
kin enenmaailmassa. Enhän mi-
nä vuosien enää, vanhemmalla
puolella ikääni, niitä naapuripitä-
jän sukulaisia ole nähnytkaan."

"Kotiutuu nyt täällä vain, niin-
kuin ainakin sukulaispoika."

Wilho Ristijärvi teki selkoa
minkä taisi, ja tiesi, sukuluette-
lostaan. Kertoi kodistaan äidistä-
tään ja omista hommistaan.

Kun luuli, ettei muut huomai-
si vilkasi hän silloin tällöin Toi-
niin, joka sulavana ja pirteänä
liikuskeli omista hommissaan,
touhuten vieraalle jotain tarjoa-
mista.

"En olisi avistanut, että mi-
nulla täällä on noin herttainen
sukulaistyttö. Oliipa hyvä, että
tuli lähdetyksi. Olin jo aivan
jäntää sen tulon sikseen. Eihän

se tänne tulo olisi niin välttä-
mätöntä ollut. Työtä olisi saa-
nut lähempäänkin... Oisi saat-
tanut olla kotonakin. Mikä lie-
ne päänäpistö. Hauska vain jo-
katapankessa..."

Näistä mierteistä herätti hänet
Toini, joka nyt kehoitti tule-
maan aterille.

— Toiniin ei sukulaispojan tu-
lo tehnyt sen enempiä vaikutus-
ta.

"Miellyttävä hän kyllä on,
mutta mitäpä siitä..."

"No niin. Ei hänestä muuta
kummunkaan, kun enempi vain
työtä ja vastusta. Jos ei olisi
sukulainen en hänen tulostaan
vähääkään perustaisi."

Vaan äitinnori jo heti hautei
omia tunteitaan.

"Ei sitä tiedä, eipä vain tiedä-
kään, miten ne asiat vielä kään-
tyvät..."

Samaa se Reeta muorikin.

"Ei se tuommoinen sukulai-
suns mitään häittä tekisi, jos
amutoin."

"Ei se niin köyhäkään ole,
vaikka tänne tukkitöihin tuli,"
Toinin äiti selosti.

"Ainakin mitä minä muistelen
ukkovainaan paheista noista Ristijär-
veläisistä..."

"Ei tuo vielä niistä itse tosin
ole mitään maiginnut. Kottin
kyllä kauttarautain kyselläkin,
mutta en saanut selvää sitten-
kään."

"Vaan onhan hän mie-
henä ainakin siisti ja upea. Eh-
tisihän se vielä ansaita itsekin,
nii etten kyllä vastaan panisi!"

Näin sitä äiti Reeta-muorin
kanssa salavikkaa turinoitsi.

Vielä jatkoi Toinin äiti haas-
telujaan, mutta varovaisesti, ettei
tytär huomaisi.

"Olen tässä ollutkin vähän su-
ruissani tämän elämäni tähden
viime aikoina. Olen alkanut hei-
kontua ja vanhentua, niin etten
paljon mihinkään kykene. Pe-
lottaa ihän, milloin kuolenna pois
tempua."

(Jatk.)

*****
* NEW YORKIN SUOM. NAISTEN *
* * * * *
* OSUUSKOTI *
* JA PAIKANVÄLITYS-TOIMISTO *
* 241 Lenox Ave. & 122 St. *
* * * * *
* Telefooni: #13 Morning side *
*****

Jos olette

Kipeä

Pyvstakas VAPAAKKEI KIRJA No. 8.

Josaa yli 25 erilaista miesten ja naisten lehtiä
on selitetty sekä työllinen luettelo suom-
alaisista lääkkeistä. "Lähetetään tulla nimen
eli laudin oireet ja me esittämme teille mikä
lääke olisi tilattava, lääkkeen hinta y. m.
(Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä vaan
loisi suomalaisia lääkkeitä.)

(Tämän kirjan saatte vapaasti, ja pitäisi olla
jokaisen suomalaisen kodissa, sillä ette tiedä,
kuka tarvitsee sitä... Vainokas hankuu
lääkkeitä ja hainnoki tohtoria...)

— Linnellin Apteekki on suurin —
— suomen Apteekki Yhteysohjeissa —
P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.